

«Я гордо ношу п'ятикутну зірку»
(речь, произнесённая Колей Белостоцким в Ворошиловграде)

До вас я звертаюся, брати мої рідні і сестри молодії. До вас, які потрапили тимчасово під гніт німецьких катів. До вас, чії молоді серця часто б'ються у грудях і палають лютою ненавистю до ворога. Слухайте голос мій вільний. Хай відгукнеться він у ваших серцях і ще більше запалить їх, щоб від цього жару-вогню не знайшли собі місця фашистські зайди!

Брати і сестри мої молодії! Ще недавно я вчився. Але настали дні війни, в наші села увірвався фашистський звір. Я відчув на собі цей проклятий німецький порядок, пробувши 29 днів під п'ятою фашистів у своєму селі, Я бачив, як офіцери і ганси грабували народ, як розстрілювали і катували наших людей. Вороги били молодого Івана Кравченка залізними підковами своїх кривавих чобіт. Фашисти різали і кололи молоде тіло. Вони замордували Павла Олійника. Бракує слів, щоб розповісти про всі злочини гітлерівських звірів. Тремтіли мої руки, стискувалися зуби. Але то був не страх. То була люта ненависть і жага помсти. Ми знали, що наша рідна Червона Армія близько, вона прийде визволяти нас, що час розплати не за горами.

І вони прийшли, наші батьки і брати, у сірих шинелях, у валянках, у шапках-вушанках із червоною п'ятикутною зіркою. (Оплески).

Ми зустріли їх, як рідних, дорогих. Вуста односельчан тихо шепотіли: «Наші прийшли, наші!» (Оплески).

Я кинувся на допомогу червоним бійцям, вказав їм німецький штаб, обоз — усе розповів і разом із ними пішов бити ворога. (Оплески).

В бою ми знищили понад сто фашистів. розгромили штаб, ворожий обоз, взяли чотирьох полонених.

Червоноармійці прийняли мене до своєї сім'ї, а уряд нагородив медаллю «За відвагу». (Оплески). Я дякую нашому Радянському урядові за нагороду. дякую Червоній Армії за визволення рідного села. Зараз і я червоноармієць. (Бурхливі оплески).

Брати і сестри мої молодії, пригноблені німецькими розбійниками!

Ми йдемо визволяти вас. Недалеко той час, коли ви вільно зможете дихати і, як ті соколи, розправите крила на рідній українській землі. Я звертаюсь до вас: боріться на кожному кроці, кожную хвилину знищуйте проклятих кровопивць-окупантів, не давайте спокою їм ні вдень ні вночі!

Примножуйте лави партизанів, допомагайте їм! Нещадно знищуйте зрадників, які продали нашу Вітчизну, допомагають гітлерівським катам надівати ярмо рабства на шию нашого народу.

Ми переможемо ворога і доведемо, що ніколи, ніколи не буде Україна рабою німецьких катів. (Бурхливі оплески).

З партизанської листівки.

Лютий 1942 року.

Публікується по: Дем'яненко, В. И. Сини полків: Нариси, листи, спотади, документи. – Київ : Молодь, 1978. – 144 с.